

Bájňá
prazíla

Jan Johanne Jaroslav
Miška

Bájná
prasíla

Jan Johanne Jaroslav
Miška

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Bájná prasíla

Jan Johann Jaroslav Miška

Vydala Grada Publishing, a. s.
U Průhonu 22, Praha 7
jako svou 5713. publikaci

Odpovědná redaktorka Dani Vrbů
Sazba Eva Grillová

Počet stran 304
První vydání, Praha 2014

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2014

Vytiskla Tiskárna v Ráji s.r.o.
ISBN 978-80-247-5161-0 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-9711-3 (PDF)
ISBN 978-80-247-9712-0 (EPUB)

OBSAH

Bájná prasíla	7
Popis jednotlivých kapitol	15
Úvod.....	20
Vejce nebo slepice	22
Kníže, král a čert Zardan	35
Čert a kohout	45
Kohout a bazilišek	50
Beránek boží a Zlaté rouno	58
Bůh dvou tváří a bodruška.....	64
Jednorožec a Alexandr Veliký	70
Jelen, krucifix a svatý Hubert	78
Aura a Eliášův oheň	82
Drak císaře Karla IV. nad Prahou	88
Gryfové Rudolfa II.	94
Sloup, džed, strom a paviáni	99
Merkur a Pán pravého stromu.....	114
Kaštan a pochodeň s hadem	120
<i>Obrazová příloha</i>	<i>131-192</i>
Rybářská síť prasíly	193
Pták Ohnivák, Harpyje, Fénix a	202
Den trifidů	214

Bohyně lvice a kočka	224
Býk, orel, lev a člověk.	228
Jan Nepomucký a orkán Kyril	244
Čarodějnice a mandragora	253
Čtyři větry a hvězda betlémská	268
Královské jablko, Universum a prasíla	275
Závěr	281

BÁJNÁ PRASÍLA

Motto: Prasíla je vesmírná energie života a smrti, na niž současné lidstvo zcela zapomnělo. Stále však o ní hovoří prastaré báje jdoucí za hranice současného poznání.

Představme si houfy astrofyziků hledajících vesmírnou energii. Prozatím jí údajně objevili necelá čtyři procenta jen proto, že nepoznali prasilu a její fyzikální podstatu. Znamý vizionář A. C. Clark si velmi dobře uvědomoval základní nedostatky současného vědeckého poznání, proto prohlásil: „Magie je lidstvem nepochopená věda.“ On, fenomenální, tušil, že na bezpočet poznatků pravěkých šamanů, starověkých mágů a kněží, stejně jako některých středo až novověkých alchymistů, se zapomnělo. Co však nevěděl, je to, že současné nepoznání souvisí především s vesmírnou energií-prasilou, která je základní energetickou podstatou Vesmíru.

Totéž platí pro anglického fyzika, matematika, astronoma, filosofa, teologa a alchymistu Isaaca Newtona (1643–1727). Všichni dobře známe jeho zákon o přitažlivosti či gravitaci. Jeho kniha *Philosophiæ Naturalis Principia Mathematica*, vydaná v roce 1687, položila základy současné klasické mechaniky. Právě v ní Newton svým poznáním propojil svoje chápání „všeobecné gravitace“ se třemi zákony pohybu planet Johanese Keplera (1571–1630), které platí pro pohyb libovolného tělesa v centrálním silovém poli, tedy v oblasti blíže neurčené dostředivé síly.

Třetím myslitelem pokušitelem byl Viktor Schauberger (1885–1958) – rakouský myslivec, přírodovědec, vynálezce a filozof, zakladatel tzv. vírové technologie, který za války vyvíjel pro hitlerovské Německo rotační létající stroj, který nazval „Repulsina“ (repulse = odpuzování, odpudivá antigravitační síla). Měl to být základ pro létající stroje mimozemšťanů, známé pod názvem létající talíře.

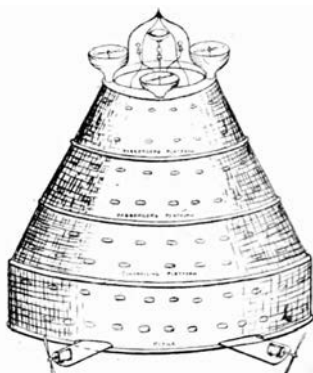
V roce 1936 přistál na německém území Černého lesa létající objekt nepozemského původu bez identifikace posádky, očividně jeví známky mechanického poškození. Podobný (ve tvaru létajícího talíře) byl objeven o rok později nedaleko Gdyně.

Mezi zpřístupněnými dokumenty SS, zabavenými Spojenci na konci druhé světové války, se našly důkazy o tom, že mezi lety 1937 až 1938 Němci postavili celou řadu podzemních továren na výrobu doposud neznámých létajících strojů.

Je bezpečně zjištěno, že Viktor Schauberger společně s doktorem Schumannem ukončili koncem roku 1934 konstrukci již zmíněného mechanismu, který měl formu disku a byl nazván RFZ 2. Princip jeho funkce byl stejný s již dříve testovaným, ale tento byl ještě vylepšen. Použili motor VRIL (známý jako motor SSM-L, tj. Schumann SM Levitator), stroj o průměru 5 metrů, možná určitým způsobem využívající elektromagnetické pole. Je zajímavé, že pojmenování motoru slovem vril je spojované s neuspořádanou energií (oceánem mléka) prostupující vesmírem před puknutím vesmírného vejce, neboli řečeno mluvou současných astrofyziků – před Velkým třeskem.

Podívejme se do obce Ludwikowice v jihovýchodní části Polska, tedy severně od východních Čech. Právě tam se nachází jedno ze supertajných pracovišť (Henč) vyvíjejících létající stroj tvaru jehlanu, který ho připomíná nejen svým tvarem, ale také pohonem. Výzkumné pracoviště vycházelo z poznání uvedeného už před pěti tisíci lety v hinduistických spisech, kde byly popsány čtyři druhy létajících strojů. Jedním z nich byla rukma vimana. Právě tímto

druhem létajícího stroje se tým vědců prokazatelně zabýval. Supertajný projekt německých vědců Třetí říše skončil těsně před koncem druhé světové války, protože všichni byli komandem SS zavražděni. Po veškerých tajných vědeckých aktivitách, mimo těch, které si vzali pod kontrolu Američané, se takřikajíc slehla zem. Zmizel též generál SS Dr. Ing. Hans Friedrich Karl Franz Kammler. Byl to právě on, kdo řídil práci Verner von Brauna, ale pro něhož na výrobě tajných zbraní fakticky pracovalo 14 milionů lidí. Podařilo se generálovi Kammlerovi zmizet v některém z létacích strojů, nebo pracoval v utajení v USA? To se nikdy nedozvíme, jeho tělo se totiž dodnes nepodařilo nalézt.

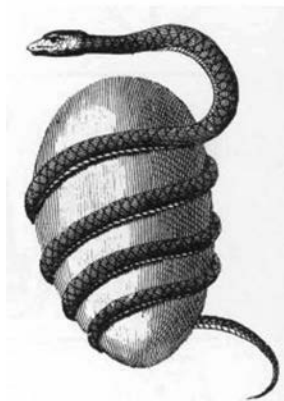
Nacistický raketový konstruktér Verner von Braun dostal spolu s mnoha dalšími po 2. světové válce „vědecký“ azyl v USA. Když se ho po válce zvědaví novináři v USA zeptali, jak je možné, že se s vývojem tajných zbraní a zbraňových systémů dostali tak daleko, zvedl prý oči k nebi a odpověděl: *Pomohli nám lidé z jiných světů*. S těmito „lidmi“ (někdy pojmenovanými démoni) měla být propojena vědma Maria Orsič, zakladatelka duchovního společenství Thule (Černého slunce).

Asi pět tisíc let starý létající stroj rukma vimana, podrobně popsáný v hinduistických textech, takový, jenž měl být konstruován v Ludwikowicích, byl poměrně nedávno údajně objeven americkou armádou v Afghanistanu. Ti, kteří četli mé knihy, vědí, že jeho pohonná jednotka je založena na poznání vířivé energie-prasíly prostupující celým Vesmírem. Tuto energii označoval Nikola Tesla jako éterickou, nejnověji se pojmenovává například volná.

Za všechny další akademické příklady uvedu ještě jeden. V červenci 2013 se do Evropy sjely na dvě stovky vědců z celého světa, aby se odborně zabývali něčím, s čím si nevědí rady. Nazývají to piezoelektrickým jevem. Dokáží jej sice popsat, ale nikoliv fyzikálně vysvětlit jeho podstatu. Lze usuzovat, že čím váženější vědec na konferenci vystoupil, tím větší potlesk mu byl odměnou. Dovedu si představit jejich dojemné loučení po několikadenní konferenci, která nic objeveného nepřinesla, ale to pro ně vůbec nic neznamena. Mají totiž důvod se opět sejít a akademicky si poklábosit v jiné části světa a opět o ničem. Za „magickou“ podstatou tohoto jevu je totiž třeba hledat elektromagnetickou energii, již je prasíla. Stejně jako např. Johannes Kepler či Isaac Newton ji ale vůbec neznají, i když je to právě ona, co udržuje jejich těla při životě, protože ji mají ve svém těle v určité struktuře také zabudovanou.

Jeho Svatost dalajlama pojmenovává svou knihu Vesmír v jediném atomu příměrem, jímž upozorňuje na období ještě před tzv. velkým třeskem. Jak praví jedna z hinduistických bájí v časech, kdy v „neuspořádaném oceánu mléka plulo zlaté vejce.“ V knize o energii-prasíle, jež je podstatou života, píše: „Hmota na nejjemnější úrovni se nazývá prána (prasíla, čchi atp.),

a je vlastně životní energií, která je nerozlišitelná od vědomí.“ Také on se dostává se svým poznáním dál než současná akademická spolčení. Propojuje totiž hmotu s energií a vědomím.

Pro mnohé současné vědce může být článek o práci Michelle Borkinové, zveřejněný na internetu 3. prosince 2010, bájnou zprávou. Borkinová zcela jednoznačně propojuje vesmírnou energii s energií zabudovanou v lidském těle, neboť při trojrozměrném spektografickém zmapování výbuchu supernovy Cassiopeia A Spitzerovým kosmickým dalekohledem úspěšně použila software vyvinutý ke studiu procesů v lidském mozku. Sama k tomu prohlásila: *Pocit nepatřičnosti z takové kombinace zmizí, když si uvědomíme, že způsob, jímž jsou data o mozku i o explozi supernovy sbírána, se v samé podstatě nijak neliší, neboť v obou případech využívají principu vizualizace interakcí hmoty s elektromagnetickým vlněním.* Co dodat? Snad jen uvést můj „bájný“ článek (Psychoenergetika 1/2011) pojmenovaný Vesmír a lidské tělo.

Představme si ještě bájný úryvek z knihy Příběhy dračích císařů (Čou Mej-žu, Ču Wej-chua), a sice z nejmladší čínské báje o vzniku Vesmíru, pojmenované Jak vznikl svět: „Dávno, pradávno, když ještě byly Nebe a Země spojeny, vypadal Vesmír jako veliké a temné vejce. V tom velikém, temném vejci se zrodil Pchan-ku, obrovitý obr – praotec lidstva. Sotva se probral k vědomí, usnul a celých osmnáct tisíc let neprocitl. V jediném okamžiku se ale rázem probudil.“

Otevřel oči a neviděl nic. Všude byla jen černošedá temnota, mlžné dusno. Nesnesitelné horko a dusno obra tak rozhněvaly, že vztekla popadl svou velkou sekyru a řá. Ozval se třesk, jako by naráz zahřměly všechny hromy světa, nastal praskot, jako by země pukala a hory se trhaly. Obrovské černé vejce v jediné chvíli puklo a rozdělilo se. Čistě nebe a lehké prvky jang (mužská vyzařovací složka prasíly – čchi) se pozvolně vznesly a bylo z nich Nebe, kalné a těžké prvky protikladu jin (opačná ženská vyzařovací složka prasíly – čchi) klesly a staly se Zemí.

Dále báje vypráví, že se oba protiklady, kdy Nebe značí vyzařovací jangovou složku prasíly a Země opačnou vyzařovací jinovou, od sebe neustále vzdalovaly. Mezi nimi se nepřetržitě natahoval bůh stvořitel Pchan-ku, až vypadal jako vysokánský nekonečný sloup. Když Nebe dosáhlo nejvyšší výšky a Země nejhlubší hloubky, pak se teprve praotec lidstva Pchan-ku upokojil.

V poetické čínské báji se objevuje starobylé poznání, ke kterému došla vědecká spolčení teprve nedávno. Jak o tzv. velkém třesku, tak o rozpínání Vesmíru. Báje dokonce pojednává o energetické podstatě Vesmíru, což je pro vědce stále „terra inkognita“ – země neznámá. Vypráví o vejci prasíly čchi, kdy jeho bleskovým rozdělením (puknutím) na dvě stejné poloviny

vznikají dvě opačné složky prasíly čchi (jang a jin) opačných fyzikálních vlastností. Oprávněně se můžeme zeptat: Odkud se vzaly pradávné poznatky související s energií Vesmíru, které věda doposud neobjevila? Odpověď na tuto otázku zřejmě hned tak nedostaneme, ale přesto se můžeme zabývat samou podstatou prasíly, ukázanou nejdokonalejším známým kosmogonickým symbolem, jímž je známá čínská monáda (či jin-jang). Něco nám o něm napovéděla báje, ostatní nyní vysvětlím.

Svým tvarem je monáda kruh, jenž je vlastně průřezem energetického sloupu prasíly. Ten v báji představuje neustále se natahující praotec lidstva Pchan-ku. Úvodem jenom připomenou, že monáda bývá buď černobílý, nebo červenomodrý kruh. Černá a modrá barva představují vzařovací jinovou složku prasíly, zatímco zbylé dvě barvy, bílá a červená, pak opačnou vyzařovací jangovou složku prasíly, pojmenovanou Číňany čchi. V kruhu monády, esovitě rozděleném na dvě stejné části, je v každé z nich opačně zbarvená tečka připomínající opakované vznikání a zanikání vesmíru. Esovité rozdělení kruhu monády pak upozorňuje na další podstatnou skutečnost. Vířivý charakter prasíly čchi poměrně nedávno objevili, aniž by tušili, o jakou energii jde, američtí vědci. Jejich snímek nekonečného lana (sloupu), o kterém byla řeč v knize *Magická prasíla*, představuje nekonečné tělo boha Pchang-ku prostupující středy Galaxií, jimiž prasíla – čchi odněkud někam proudí. Další pro vědce neznámou informaci přináší Bible. Pokud energie přestane středem naší Galaxie proudit, pak dojde k tomu, že se např. tělo čínského boha, lano, či také podle Bible řetězy, se „roztrhnou“. Což v nepředstavitelně vzdálené budoucnosti nepochybně nastane, ale to už bude planeta Země velmi dlouho neobyvatelná.

Monáda je například znázorněna na jihokorejské vlajce, kde není kruh esovitě rozdělený svisle, nýbrž vodorovně. Lehké jangové prvky jsou v horní části kruhu a těžké jsou v dolní části jinové. Nebylo by snad důležité se o tom zmiňovat, kdyby červenomodrou monádu neobklopovaly čtyři i-tingové trigramy, které s celým předpovědním systémem vznikly už před pěti tisíci lety. Proti trigramu Nebe v horní části je úhlopříčně opak, jímž je Země, proti levému hornímu trigramu Vody nemůže úhlopříčně být nic jiného než Oheň. Je s podivem, proč oba jangové prvky Nebe a Oheň nejsou přiřazeny k červené horní části a Voda se Zemí k modré jinové části monády jihokorejské vlajky. Přesnější je čínská monáda, vycházející svým kosmogonickým významem z jejího nejstaršího provedení. Je mezi uvedenými čtyřmi trigramy doplněna ještě dalšími čtyřmi pojmenovanými: Bouře, Vítr, Hora a Jezero. Přičemž Bouře je vlastně Oheň, Vítr zase Vzduch, Hora zastupuje Zemi a Jezero samozřejmě Vodu. Také tyto další čtyři trigramy představují čtyři alchymické prvky (živly). Dva vyzařovací jangové – sluneční či mužské (oheň a vzduch) a dva opačné jinové – měsíční či ženské (země a voda).

Celá řada dalších pradávných bájí o stvoření světa (vesmíru) se objevuje v různých obměnách ve všech starobyklých kulturách. V bájích nahrazuje prasílu třeba tělo praotce lidstva Pchan-ku,

nekonečný had, jindy je prasíla stromem nebo provazem. Nekonečné lano najdeme i na erbu Kapitulny vyšehradské, a sice jako symbol nekonečna (ležící osmičkou z lana), který poukazuje na vířivý charakter prasíly. Kapitulní erb nám zároveň dvěma zkříženými klíči nabízí odkaz na dvě opačné složky prasíly. Stříbrný zastupuje vzařovací ženskou a zlatý vyařovací mužskou složku prasíly.

Kosmogonické báje hovoří zcela pochopitelně také o bozích prasíly. Vesmírné vejce nahrazuje prabůh. Obvykle z jednoho praboha vznikají, někdy až křečovitým způsobem, dva bohyé opačných fyzikálních vlastností. Vesmírné či nebeské jangové božstvo bývá mužského pohlaví, zatímco pozemské jinové bývá bohyní. Obvykle se jim říká základní božská triáda. Největším množstvím božských triád se může pochlubit Egypt. I když se to zdá neskutečné, máme božskou triádu zabudovanu také ve svém těle.

Nejjednodušším symbolem prasíly je rovnoramenný kříž (např. symbol řádu trinitářů), kde jeho vodorovné břevno zastupuje ženskou vzařovací, a svislé opačnou mužskou vyařovací složku prasíly. Keltové spojují kříž s kruhem, aby tak připomenuli vířivý charakter obou složek prasíly. Dalším, daleko méně známým symbolem prasíly, zato však více vypovídajícím, je mayský Hunab-Ku. Svým pojetím se přibližuje čínské monádě. V klasickém černobílém provedení představuje obě složky prasíly s naznačením jejího vířivého charakteru. Také zde postupuje vyařovací složka prasíly (bílou) vzařovací (černou). Všimněme si, že obě složky prasíly jsou v černobílém členění ve vzájemné rovnováze, stejně jako u čínské monády. Údajně má tento prastarý kosmogonický symbol, podle některých výkladů založený na poznání mayské kultury, představovat samotnou osu Vesmíru, objevenou astronomy teprve před několika desítkami let.

Mnohá pravěká kmenová společenství, podobně jako všechny starobylé kultury, na rozdíl od současného vědeckého spolčení, věděly, že se lidské tělo skládá ze tří základních částí: viditelného hmotného těla a dvou samostatných nehmotných těl. Těmi jsou strukturované energetické tělo vytvářející auru kolem hmotného lidského těla, a duše. Nebudeme se zabývat nehmotnou duší, která po smrti tělo opouští, ale pouze nehmotným tělem, vytvářeným oběma opačnými složkami prasíly. Poznáme vyařovací a vzařovací energetické dráhy lidského těla, pojmenované meridiány, poznáme také akupunkturní body prasíly čchi, stejně jako sedm základních energetických křižovatek lidského těla, kterým Indové říkají čakry (kola). Také ony jsou buď vyařovací – jangové, jejichž energetický vír se otáčí ve směru hodinových ručiček, nebo vzařovací – jinové s obráceným otáčením.

Zatímco všechny báje o stvoření Vesmíru poukazují na jeden vesmírný cyklus, hinduistická báje jde ještě dále. Svými třemi základními prabohy Trímúrtí (Brahmou tvůrcem, Višnuem udržovatelem a Šivou ničitelem) upomíná dokonce, podobně jako bájný pták Fénix, na cyklický charakter vzniku a zániku vesmíru. Aby byl zachován základní charakter božských triád prasíly, sluší se ještě dodat, že ženskou vzařovací složku prasíly boha Šivy má na starosti jeho žena Párvátí.

Největším množstvím božských triád se může pochlubit Egypt. Snad nejstarší je ta, která je v heliopolském mýtu o stvoření spojována s prabohem Atumem (významově značí zdroj, myšlenka), jenž se stvořil sám. Bývá znázorňován, jak sedí na prapahorku (ben-ben) vystupujícím z prvotních vod (Nu). Mimo jiné je též zobrazován jako had, to znamená stejně jako mnozí bájní prabohové prasíly téměř na celém světě. Atum je počátkem a koncem vesmírného cyklu, neboť se na jeho konci vrací zpět do „vodního“ chaosu. Tvrdí se, že z něho všechno (údajně z jeho ka) vzniká a zaniká. Zajímavé je popisován vznik bohyně vody Tefnut představující ženský (vzařovací) a opačný mužský (vyzařovací) prvek prasíly zastoupený bohem vzduchu Shu. Údajně mu při kýchnutí či vyplivnutí spolu se slinami oba vyskočili z úst. Tento proces je metaforicky přirovnáván k sebeukájení (masturbaci) penisu rukou.

Stejný výklad podobný předchází báji, který jde také až před puknutí kosmického vejce, jako tomu je v celé řadě dalších bájí souvisejících se vznikem vesmíru, nám nabízí aztécká báje o stvoření světa (vesmíru). Z jednoho praboha vznikají nijak nepopsaným způsobem další dva: *Před stvořením světa (vesmíru) byl pouze trojjediný prabůh Ometeotl, z něhož vznikl bůh Ometecuhlti a bohyně Omecihuatl, proto je nazýván Dvojjedním pánem...*

V maorské báji představuje dva prabohy prasíly bůh nebe Ranginui a bohyně země Papatuanuku. Etruskové se s přeneseným pojmenováním dvou opačných složek prasíly vyrovnali zajímavým a jednoduchým způsobem. Bohem počátku zastupujícím prasílu je An, jenž má mužské jméno Ani pro vyzařovací složku prasíly a pro opačnou vzařovací ženské Ana. Existují však i další báje a pověsti uvedené též v této knize, které nám jednoznačně a daleko zřetelněji podstatu prasíly potvrzují jak ve vztahu k vesmíru, tak k lidskému tělu, a to také už před mnoha tisíci lety.

Dříve než si představíme složitější energetickou strukturu lidského těla, podívejme se na energetickou strukturu povrchu zemského, kterým prostupuje, jak říkali Keltové několika-metrová „rybářská síť“ linií. Jež jsou jak mužské (jangové – žíly červeného draka) vyzařovací, to znamená ty, které vydávají energii, tak opačné ženské (jinové – žíly modrého draka), což jsou takové, jež prasílu čchi odebírají – vtažují. Čili vyzařují a vzařují. Je nutné podotknout, že bez vyzařovacích linií by nemohly být linie opačné vzařovací a obráceně. Ale tím jsme se již zabývali v souvislosti s apokalyptickou předpovědí. Výrazně silné, energii odebírající vzařovací linie této sítě, známe pod pojmenováním patogenní (geopatogenní), opačným, se silným vyzařováním, se v některých evropských oblastech říká svaté. O tom, jak se energetické linie prasíly projevují v přírodě a ve stavbách, jsem podrobně napsal v knize Zpověď druida (2002). Provazy energetické sítě prasíly jsou jak vyzařovací mužské jangové, které Číňané nazývají žilami červeného draka, ty energii-prasílu vydávají či vyzařují, tak opačné vzařovací ženské jinové (zvané žíly modrého draka), jež prasílu čchi odebírají či vtažují. Je důležité si uvědomit, že prasíla je nestejněměrně zabudována všude a ve všem, co se na planetě Zemi nachází.

Na některých místech se objevují pravěké kameny „ozdobené“ spirálami, jež mají přesně takový směr otáčení, jakým z nich vystupuje energetický proud prasíly. Spirály energetický proud takto označených kamenů posilují. Z mladší doby bronzové známe spirálové šperky, dosti často šamany „šité“ příslušnému jednotlivci na míru. Totéž platilo pro tetování. Proudění prasíly kameny pravěcí šamani poznali. Na Moravě byla nalezena světoznámá keramická Věstonická Venuše, ale právě tam, dokonce v hlavním městě Moravy Brně, také archeologové objevili úžasnou šamanskou soupravu starou neuvěřitelných cca 26 000 let, dokonce i s lidskou soškou z mamutoviny. Souprava obsahovala dvě léčitelská kamenná mezikruží, řadu upravovaných kamenů, z nichž některé byly určitým velice přesným způsobem vyro-

beny z mamutí stoličky. Bylo totiž využito proudění energie mamutí stoličkou. Soupravu jsem mohl díky vstřícnému přístupu docenta Martina Olivy velice podrobně prozkoumat.

Všechny předměty (kromě sošky z mamutoviny) využívají proudění prásily posílené nadměrnou energetickou podstatou šamana. Energetické vlastnosti „magických“ kamenů jsem dostatečně představil v mých knihách, kde je také psáno, že různé starověké kultury vyrobily na základě poznání proudění prásily jedinečné předměty. Ty nebyly pouze z hornin a nerostů (např. jadeitu), ale také sušených rostlin (tzv. úvazků, známých také u nás), ze dřeva a z kovů. Mezi takové patří třeba čínské či indické donuty (plochá kamenná mezikruží), egyptský kříž života anch, nebo keltský torques.

Všemi jmenovanými přírodninami a předměty lze energetické tělo člověka dobíjet, pouze je zapotřebí vědět, jak a kde. Lidské tělo má totiž jak opačné energetické dráhy, tak sedm opačných základních energetických center, pojmenovaných čakry (kola). Opačných proto, že mužské tělo má obvykle první, třetí, pátou a sedmou vyzařovací, zatímco ženské tělo je opačného charakteru. To znamená, že první, třetí, pátá a sedmá čakra jsou u žen vzařovací energetická „kola“. Také nad nimi, podobně jako nad průsečíky linií na zemském povrchu, je energetický sloup, jenž je buď levo nebo pravotočivý.

Závěrem je zapotřebí zmínit, že energetické záření zemského povrchu, podobně jako rostlin, zvířat a člověka, je pro některé viditelné. Energetické záření prásily vytváří tzv. auru. Jsou lidé, kteří barevně vidí vířivé energetické záření kamenů, další pak dokonce energetické záření linií. Mezi ně patří jedna velmi vnímavá dáma žijící v Bratislavě. Rozhodujícím prvkem tohoto „aurického“ vidění je kvalita šesté, čelní čakry, která ovlivňuje činnost podvěsku mozkového. Před několika lety jsem se pokoušel její kvalitu vylepšit. Podařilo se to zčásti a dočasně. Jako příklad bych uvedl kostel vytesaný do pískovcového suku ve Sloupu v Čechách. Ve skupině lidí jsem v místě, kde stával oltář, spatřil člověka s aurou kolem hlavy. Byl jsem z toho tak vyjevený, že jsem si nezapamatoval ani její barvu.

Podívali jsme se bez chaotického a naivního televizního bloudění „za zrcadlo“. Dozvěděli jsme se, že za vším je třeba vidět vesmírnou energii-prásilu. Nadstandardní energetické vnímání šamanů prostupuje všemi etniky a starobylými kulturními civilizacemi celého světa. Jsou to právě oni, kteří na ni různým způsobem poukazují. Ovšem pouze asijsí mágové na základě poznání proudění prásily vytvářejí celou řadu nauk. Mezi ně bezpochyby patří čínské feng-šuej či indické „geomantické“ energetické učení Vaastu Shastra, stejně jako např. akupunktura, či duchovně energetická cvičení Tai-Chi (tajči) a jóga.

V předchozích pěti knihách o prásile jsem ani na téměř dvanácti stech stranách s více než pěti sty barevnými fotografiemi podrobně nepostihl všechny vztahy a souvislosti prásily, i když se mi podařilo představit bezpočet objevů a odhalit její fyzikální podstatu. Nebylo ani možné se zabývat parapsychologickými objevy popsány vnímavým fenoménem světového formátu Břetislavem Kafkou, či psychoenergetickými výzkumy profesora Františka Kahudy, jenž zatím neprokázané tachyony, elektromagnetické částice prostupující hmotou a spojené s myšlením, nazývá mentiony. O neutrinech toho však věda ví daleko více. Něco málo o přínosné práci psychoenergetické laboratoře napoví pojmenování posledního sborníku přednášek, nazvaného Elektromagnetické pole a biologické systémy, vydaného v roce 1990 ČVTS. Poznání „laboratoře“ sice nenavazuje na pradávné poznání prásily pravěkými šamany až středověkými mágy, či na novověká poznání alchymistů a dokonce ani na poznání psychologa duše Břetislava Kafky, nebo na významné dílo léčitele a hypnologa Karla Sezemského (1866–1936), stejně jako mnoha dalších, přesto svým zkoumáním některých „magických“ jevů posunula Kahudova psychoenergetická katedra hranici jejich poznání vpřed.

Je smutné, že výzkumná psychoenergetická laboratoř mohla existovat za komunistické totality (sice pod kontrolou tajných služeb), ale že se stala nepřijatelnou a zbytečnou pro současnou, demokraticky se tvářící posttotalitní společnost. Je paradoxní, že archiv Psychoenergetické laboratoře na VŠCHT, kupodivu zrušené až po roce 1989, zmizel neznámo kam. Také v knihovně Vysoké školy chemicko-technologické nenajdeme dokonce ani jediný sborník či knihu. O likvidaci se důkladně postarali negramotní skalní materialisté (srovnatelní s Koníášem) zašitující se posměšným přejmenováním mentionů na dementiony. Zcela samozřejmě se nabízí se otázka: Jak je možné, a kdo měl eminentní zájem na tom, že zmizely veškeré písemnosti Psychoenergetické laboratoře VŠCHT? Materiály prý byly předány několika horlivým snaživcům. Oprávněně se nabízí domněnka, že pracovali pro výzvědnou službu některé ze zahraničních mocností, neboť právě ty na výzkum prováděný zrušenou laboratoří (která provedla bezpočet výzkumných prací) neustále vynakládají nemalé finanční prostředky.

Vraťme se raději opět od ničím nepodložené smyšlenky k Vesmíru a lidskému tělu, jejichž základní podstatou je elektromagnetická prasíla. Podařilo se mi téměř nemožné: a sice ukázat základní fyzikální energetickou podstatu Vesmíru, která je stejná s nehmotnou energetickou podstatou lidského těla. Její zvláštní energetický charakter je popsán v poslední knize mého základního souboru knih o prasíle Tajemství prasíly 2 – Zjevování (Zpověď druida, Magická prasíla, Hledání prasíly, Tajemství prasíly 1 – Zapomínání). K tomu všemu mně dopomohli, kromě mého nadstandardního vnímání, pravěcí šamané, starověcí mágové a opravdoví filozofové, kteří poznali dualitu prasíly. Právě v tomto směru jsem ve svých knihách o prasíle představil bezpočet staronových objevů. Namátkou uvedu, že v nich byla popsána energie kamenů a amuletů, reakce stromů a zvířat na prasílu, nebo odpověď na to, proč jsou někteří savci obráceně orientováni; dále šlo o význam hromových kamenů, užitný význam menhirových a pyramidových systémů, fyzikální podstata kabaly, atp.

POPIS JEDNOTLIVÝCH KAPITOL

0. Vejce nebo slepice

– starobylé báje celého světa (včetně slovanských) za hranicemi dnešního poznání – had, bohyně a vejce – indiáni a Karel IV. – nekonečný čínský praotec lidstva – prabohové se kloubou z vajec – vejce domem – Platón, Jung a brahma – Morana a Vesna – Velikonoce, vejce a vesmír – husa, pštros, prorok Job a jezuité – chirurgický nůž a vaječné skořápky Slovanů –

1. Kníže, král a čert Zardan

– strom promluvil – port a Markomanka – Přemyslovci, Žižka a Vyšehrad – sv. Martin a lano kapituly vyšehradské – báje o točenici – mše, prak a sloup –

2. Čert a kohout

– bájný pohanský kohout vítězí v boji proti čertovi – Čertova brázda, mohyla a svatý Prokop – Jánské skály, skalní kostel a Čertovy hlavy – chrt, lev a kohout –

3. Kohout a bazilišek

– bazalka a vojevůdce – král hadů s diadémem – vajíčko, hnůj a ropucha – kohout a sv. Vít – kohoutí zobání, jeho vnitřnosti a věštcí – kohout nebo orlice – Vídeň a Spišský hrad – Jirásek a Bruncvík – bazilika a leguán –

4. Beránek boží a Zlaté rouno

– hříchy světa a sudokopytník – fosfát a sedm růžků a očí beránka božího – beránek, býk, vlk a Hlávka – zlaté rouno a Kunštát na Moravě – létající zlatý beran a trubka s pochodní – egyptský sluneční bůh a Zeus – berani a královna Hatšepsut – hořící pochodeň, psi páně a Karlův most –

5. Bůh dvou tváří a bodruška

– hlava „zeleného muže“ bohem dvou tváří – ryba, lev a bůh – Janus a bohové dne a noci na Smíchově – Janus, sv. Petr a klíče – Janus, Cernun a České Lhotice – svatý Petr a Svantovít – Sardinie, Domy duchů a Janus –

6. Jednorožec a Alexandr Veliký

- jednorožec, Pegas a Voskovec s Werichem – Meč Hospodinův a „jedinorožcové“ - býk s jedním rohem – jednorožec a kozorožec s nosorožcem – peršané a bezoár – mořský jednorožec a hrabě Špork – jednorožec, Aristoteles a jezuita Balbín – srnec a ohnivý drak Mušusu jednorožcem –

7. Jelen, krucifix a svatý Hubert

- ucho, štír, trubice a svatý Eustach – svatý Hubert, hrabě Špork a jeleni –

8. Aura a Eliášův oheň

- rohy a Mojžíšův oheň – vzducholodě a sv. Eliáš – elektrometeor a hůl – aura, prasíla a jelen –

9. Drak císaře Karla IV. nad Prahou

- mloci a draci – Bajaja a Božena Němcová – bájně čertovy či dračí skály a létající blesk v Liberci – Záře a ČVUT – ještěři se proměňují v ptáky –

10. Gryfové Rudolfa II.

- tisíceletí orlolfi ve střední Evropě – tovary hraběte Šlika – mniši a keramická dlažba – erbovní gryfové – Bruncvík a pták Noh – dřevění gryfové Rudolfa II. s račími klepety –

11. Sloup, džed, strom a paviáni

- nejstarší strom života – orlolidé – žabí bohyně a jezuité – egyptský džed stromem života – kříž života nad Vítochovem – bohyně, rohy, trychtýř a srpek měsíce – bohyně a Merkator – Mojžíš, křepelky a sardinky – kruh, kříž, anch – archanděl a Jarovit – černohlavci, trpaslíci a obři – strom světa – Arbor mundi – vrací se čas proroků –

12. Merkur a Pán pravého stromu

- vata, planeta a božská tajemství – hadi a hole bohů – vycházková hůl s kobrou a Aeskulap, zvaný též Asklépios – Hydra obtáčí zeměkouli – prameny, rudné a dračí žíly – science fiction nepoznání –

13. Kaštan a pochodeň s hadem

– Františkovy Lázně a Tiberiův ostrov v Římě – hadi s pochodní – kůrovec smrkový a „plynné“ signály stromů – božský léčitel Asklépios a miska jeho dcery bohyně Hygiey – Asklépiova užovka a Součkův vlasovec – Asklépios a Mojžíšův Nechustan – rohatý Mojžíš a sv. Maur – Čarodějná medicína a Zamarowský – páter Ferda a duše –

14. Rybářská síť prasíly

– pravěká energetická úprava krajiny – pravěká hradiště prasíly – kamenné léčebny Česka – Hromové kuličky a kameny – šamanský „genetický kotouč“ – Hvězda a Ferdinand Tyrolský -dračí žíly, rybářská síť a lidské tělo –

15. Pták Ohnivák, Harpyje, Fénix...

– bájní ptáci a stromy vědění či poznání – Sirény a Harpyje – princ bájným ptákem – Fénix, holubice a Duch svatý – vzníkání a zanikání vesmíru a pták Fénix – zlatá jablonoň a bažant –

16. Den trifidů a spirála

– kraví bohyně – stromový robot – trifid – vládce bohů Zeus, strom a nymfa – zvířata, ale i stromy mají duši – Sparta a tříbarevná kočka – nejenom kočky, ale také stromy „kráčeji“ za prasílou – sochař, bratři a spirálový strom – markýz a jilm – pařez, kámen a kvetoucí keř –

17. Bohyně lvice a kočka

– kněžna a doksanská lvice – bohyně a démon Lilith první ženou Adamovou – kočičí bohyně Basted a sistrum – kněžna Gertruda a tarot –

18. Býk, orel, lev a člověk

– skarabeus a hovnivál – evangelisté zvířaty – Křtiny a Evropa – Lukáš a Mínotaurus – býk otcem bohů a lidí – měsíční býci a halucinogenní šťáva – císař, sokol a orel – Héraklés a lev – orli, lvi a bájní gryfové – Héraklés v Praze – orel, býk, kůl a Indiáni –

19. Jan Nepomucký a orkán Kyril

– voda, černé bohyně a svatý – kruh, pentagon a pentagram – Johánek z Pomuku a Jan Nepomucký – jazyk, mozek a zážrak – Zelená hora, jazyk a orkán – bohyně Tereška a pět hvězd –

20. Čarodějnice a mandragora

– bylinné vědění a křesťanství – pálení lidí a knih – katolický kněz čarodějem – heřmánek, bez černý a jmelí – ochmet a jmelí – žezla a Karlova německá univerzita – báje, pověry a věda o jmelí, satanském jablíčku a žeň-šení – tuk oběšenců nebo mužské semeno – muž z ledovce a váček s bylinami – palma, růženec a komár -ibišek a bůh moudrosti Thovt –

21. Čtyři větry a hvězda betlémská

– Irokézové, Číňané a proroci – tau a 12 lebek – planety, alchymie a čtyři větry – prasíla a kometa – NASA a vesmírné lano – památkáři střeží tajemství čtyř větrů –

22. Královské jablko, Universum a prasíla

– hodiny a zdobené kameny – Venuše a šamanské kameny – prasíla, monáda a vesmír – trojúhelníky prasíly v Číně, Egyptě a Panamě – kruh, koule, pásy a kříž – egyptský bůh Anubis, vejce a Universum – kraslice a carský klenotník – Viking a čepičky na Marsu –

Závěr, aneb co se do předchozích kapitol nevešlo:

– vejce, hadi a bohové – hůl, spirála a dolar – maso, kosti a šlachy a prasíla (čchi) – feng šuej, akupresura, astronomie, vizionáři a konec mayského kalendáře 21. 12. 2012 – Armagedon a poslední boj Satana s Michaelem – falešní proroci, spasení galaktická transformace a světlo – žáby, jezera a orkány – Uhlíř, Slunce a protonový duch slunečních bouří – elektromagnetoterapie dílčím návratem ke kořenům pravěkého poznání šamanů – vejce a Ptačí král – bohyně přadlenou, sudičky a Plaváček –

Před úvodem si uvedme několik zdánlivě spolu nesouvisejících citátů. První vypráví o tom, že k rozpínání vesmíru došlo prasknutím „vesmírného vejce“ asi před 13,7 miliard let. Fyzikální podstatu jevu, popisovaného jako tzv. velký třesk, nedokáží současní fyzikové vysvětlit, zatímco prastaré kosmogonické báje ano.

Vesmír se rozepnul v první triliontině vteřiny z velikosti cvrknací kuličky do dnešního rozměru, tvrdí David Spergel z Princetonské univerzity.

Druhý, o něco málo starší výrok, pronesl astrolog Alan Leo (1860–1917), jenž toho ví o vesmíru daleko méně než nejméně o tisíciletí dříve středoamerická mayská kultura. Přesto nám nabízí více než současná vědecká spolčení, jak se o tom přesvědčíme v závěru knihy (v části o 21. 12. 2012). Rozlišuje alespoň energetické působení obou opačných složek prásily, neboť tvrdí: *Slunce je centrem všeho života, vší síly či energie naší Sluneční soustavy, a představuje pozitivní a prvotní základy veškerého bytí. Měsíc je zástupcem negativního vlivu.*

Třetí odkaz nám nabízí Simona Sinková a Josef Opatrný v knize „77 zajímavostí z Mexika“ v úvodní části indiánského zapoteckého mýtu o stvoření světa (měli dva kalendáře – astronomický a obřadní), představující praboha tvůrce, jenž z neuspořádané hmoty (pozn. aut.: hinduisté – brahman) vytvořil jedním fouknutím vesmír, což má za následek jak puknutí kosmického vejce, tak řečeno současnou vědeckou mluvou velký třesk: *Pitao, ten nehmotný, nestvořený otec bohů a počátek všeho, co existuje na zemi i mimo ni, zafoukal do neuspořádané hmoty v prostoru a stvořil nebesa, Slunce, Měsíc, hvězdy, Zemi, roční období, dny a noci, zvířata a rostliny, řeky, oceány a hory... Celý vesmír vznikl z jediného zafoukání jeho mocného dechu...*

Jeho svatost dalajláma připomíná v knize Vesmír v jediném atomu: *V Tibetu existovala soustava mýtů o stvoření, které se zrodily v předbudhistickém náboženství böň. Ústřední myšlenkou oněch mýtů je zrod řádu z chaosu, světla ze tmy, dne z noci, bytí z nebytí. A dále pokračuje: Další série mýtů vykresluje vesmír jako živoucí organismus zrozený z kosmického vejce.*

Hinduistický spis Kéna upanišáda nás odkazuje na „oceán mléka“ – brahman, v němž ještě plulo vesmírné vejce, což značí stav vesmíru před jeho puknutím (velkým třeskem): *Pravdivě zná brahman ten, kdo ví, že Ono je za poznáním. Ten, jenž se domnívá, že Ho zná, nezná Ho. Nevědomí si myslí, že brahman je poznatelné (myslí), ale moudří vědí, že se nachází za poznáním.*

ÚVOD

Mnohé už bylo napsáno v mých předchozích knihách. Přesto můžeme stále objevovat další souvislosti ve vztahu k vířivé elektromagnetické energii-prasíle, která je podstatou všeho. Prasíla prostupuje v určitém uspořádání vším – jak celým vesmírem, tak zcela samozřejmě také planetou Zemí. Znovu se přesvědčíme o tom, že prasíla byla, na rozdíl od současnosti, už před mnoha tisíci lety důkladně nejenom poznána, ale také dokonce účelově využívána. Citátem to dokládá Žlutý císař. Dnes je prasíla (čchi, archea, éter, volná energie atp.) neznámým, ba přímo „magickým“ pojmem, zejména pro současné vzájemně podpůrné společenské spolčení „vládnoucích“ vědců, a to ke škodě jednoho každého z nás...

Dříve než se dostaneme ke čtení knihy, je zapotřebí si uvědomit podstatu hmotného a nehmotného života vesmíru, neboť ani v této knize není možné se zcela vyhnout energii, jež je ve všem a všude také na planetě Zemi. Báje, pověsti a mýty, s nimiž je tato energie spojována, nás zavedou do všech koutů světa. Také v této knize přineseme celou řadu doposud neznámých vztahů a souvislostí. Česky jsem vířivou elektromagnetickou energii pojmenoval „prasíla“. Nevědomky jsem tak navázal na stejné pojmenování zcela neznámého a neprávem zapomenutého Karla Sezemského, který s tímto názvem přišel, především ve vztahu k rostlinám a lidskému tělu, už před několika desítkami let.

Prasíla se projevuje dvěma opačnými energetickými póly (složkami). Vyzařovací, vydávající energii a opačnou vzařovací, která energii vtahuje či odebírá. Knihy, které jsem o prasíle napsal, jsou vlastně objevováním objeveného, neboť jsou návratem k něčemu, co už od samého pradávna znali naši pradávni prapředkové. Ti dokázali daleko více prasílu vnímat, podobně jako tomu je dodnes u rostlin a zvířat. Proto ji „cítili“ jak v rostlinách a kamenech, tak v lidském a zvířecím těle, stejně jako na povrchu zemském. Právě podle tohoto základního „energetického“ měřítka si místa pro svůj trvalejší pobyt velice pečlivě vybírali.

Nebyl by to pračlověk, kdyby se k poznání prasíle choval stejným způsobem jako rostliny a zvířata – tedy že by si pouze vybíral vhodná místa, neboli ta s pozitivním vyzařováním prasíly, a vyhýbal se opačným. On totiž už v pradávných dobách dokázal upravovat poměry prasíly u lidského těla i u energetických linií prostupujících zemským povrchem. O tomto nás naši prapředci dodnes přesvědčují jak výběrem hradišť, megalitickými, menhirovými a pyramidálními stavbami, tak také přírodninami a předměty používanými k léčení lidského těla, jako např. upravovaných kamenů, zkamenělin či rostlinných úvazků. Z předmětů jsou nejznámější anch (tzv. nilský kříž), keltský torques či indické a čínské donuty. Z poznání prasíly (jinak prána, čchi, ki, ša, archea, éter atp.) vznikla řada starověkých vědních oborů, jak v Egyptě, tak třeba v Indii nebo Číně. Nejznámější jsou asijské, zabývající se prouděním prasíly (čchi, prány) lidským tělem (např. indická jóga nebo čínská akupunktura) a zemským povrchem (např. feng šuej či indická Vaastu Shastra).

Některá civilizací nedotčená lidská společenství, žijící převážně na úrovni doby kamenné, prasílu ještě vnímala. V novodobé Evropě už ale její energetickou podstatu nepoznali. Byla prostě zapomenuta. Proto je pro současnou, údajně vyspělou, zdatnou společnost něčím neznámým – prázdným, bájným, až magickým pojmem. Z toho důvodu se technický a technologický vývoj ubíral zcela jiným, zavádějícím, dosti často až opačným, devastačním směrem. Energii, kterou nacházíme na každém kroku, totiž nevyužíváme. Snad ale svítá na lepší časy,

protože nějaké pokusy se v tomto směru již konají. Analfabetickou neznalostí prasíly se člověk vzdaluje od divoce rostoucích rostlin a živočichů a současně zhoršuje energetický potenciál planety. Proto se také se snižuje schopnost člověka odolávat chorobám, což zcela samozřejmě také platí pro jím pěstované rostliny a chovaná zvířata.

V dalších kapitolách se přesvědčíme, že tzv. „velký třesk“ byl znám nejenom před tisíciletími, ale byla také poznána také jeho energetická podstata. V této knize v tomto směru představím celou řadu bájných, mýtických a dokonce také pohádkových příběhů o zapomenuté energii- prasíle. Současná věda ji nezná, proto nedokáže vysvětlit celou řadu přírodních jevů, jež jsou v nejlepším případě označovány za magické...

Význam energie-prasíly je rozhodujícím činitelem života na planetě Zemi. To si dodnes uvědomují rostliny i zvířata. Člověk dvakrát moudrý (*Homo sapiens sapiens*) tuto schopnost v podstatě pozbyl. Stále ji ale vnímají zbytky kmenových společenství, žijící ještě v době kamenné. Protože prasíla bývala velice dobře poznána a také úžasným způsobem využívána, dodnes poznáme její mnohá pojmenování. Namátkou některá uvádím: čínské tao neboli čchi už jsem zmínil, dále je to např. hinduistické prána, mezopotamské ti nebo kaba, japonské ki, sibiřské ša, tibetské šugs rlung, egyptské a judaistické kaba, slovanské ži, řecké archea, římský éter či z mladší doby volná energie Nikoly Tesly. Dále nám prasílu, především v souvislosti s lidským tělem, ještě pojmenovávají různí citlivci. Ve svých knihách ji představuje pozapomenutý a významný léčitel-hypnolog Karel Sezemský: *...že magnetismus Mesmerův, nervová síla, fluidum, perisprit a konečně Reichenbachův ód, nejsou dohromady nic jiného nežli obměny a proměny jedné jediné Prasíly* (nezávisle na něm jsem ji pojmenoval stejně několik desetiletí poté), *která ze všeho svítí, září a vše proniká. Pojmenování jí dali jenom různí badatelé...*

VEJCE NEBO SLEPICE

Motto: Podle jedné z védských verzí kosmogonického mýtu plulo zlaté či kosmické vejce na vodách po dobu tisíce let. Pak prasklo a zjevilo Bráhmů, pána Universa...

V starořecké mytologii **Ofiόν** (Ophion, ophioneus), Οφίων, znamená had. Společně s bohyní moře Eurynomé stvořili svět (rozumí se hmotný vesmír), než byli podle některých mýtů Kro-nem a Rheou svrženi do podzemní říše (Tartaru). Takto nám ji uvádí řecká báje stvoření:

*Eurynomé tančila,
vítr bouřný probouzela,
jenž ji chytal kolem těla,
vášní dotyků opilá
spatří hada, půl ichtyla –
Ofióna, jak jej zveme.
Ten se s vášní přisál k ženě
duši plodě, duši světa,
v něm vše živé, bůh i sketa,
původ svůj má neskončeně.*

*V severní vítr vášnivý
zas Ofión se rozplynul,
leč v ženském lůně bytí půl
se s půlí pojí, protivy:
Eurynomé na nivy
mořských řas své vejce klade.
Když je hřeje, čeká mladé
zvědava a bez pohnutí:
co se zrodí ze splynutí
dívky s tebou, smilný hade?*

*Jak smrt by svoji tušila,
tak zvukům vejce naslouchá...
žraloka spíš, ne koloucha,
tasemnici, ne motýla
skořápka kryje spanilá.
A když praskne vejce vzduté,
dívka mizí kamsi všude.
Z vajíčka však život raší,
bzukot fanfár zazpívá si,
jak se hrne v to, co bude.*

*Tu hmyzu celé armády,
tam houby, tam zas květena,
zvířata vyjdou spářena
spáry do sebe zatáty –
plné jsou zemské zahrady!
A duše hvězd, duše Země,
bohové i skřetů plémě,
prastaré moci jeskyní
jdou z tepla vejce do zimy
vášnivě a rozrušeně.*

*Z života hned roste jiný,
to je původ nás i všeho,
co je z hada mohutného.
Smrt však chodí na ty křtiny,
žvýká těla v tráveniny,
maso mele ve svém mlýnu,
aby hnitím okolnímu
životu zas půdu dala,
bez ní by se děcka malá
nezrodila nikdy v plínu.*

Robert Graves se ve své knize Řecké mýty pokusil sestavit Pelasgický (pelasgové – původní obyvatelé řecké pevniny) mýtus o stvoření světa, který zahrnuje báji o stvoření Ofióna bohyní Eurynomé. Ta podle něj měla vzniknout nahá v Chaosu. Protože Eurynomé nemohla najít oporu pro své nohy, oddělila od oblohy moře a začala tančit na jeho vlnách. Při tanci, kterým se pohybovala směrem k jihu, se za ní začal zvedat severní vítr, se kterým se jí dařilo začít tvořit svět. Třením v dlaních s pomocí větru stvořila hada Ofióna, který se posléze začal ovíjet kolem božské Eurynomé a nakonec se s ní spojil. Z tohoto spojení vzniklo vejce Všehomíra, které Eurynomé změněná na holubici vyseděla, a které na její příkaz Ofión sedmkrát obtočil. Teprve pak vejce prasklo vedví a následně se z něj vylíhly všechny věci, které nás obklopují: slunce, měsíc, planety, hvězdy, hory, řeky, stromy, rostliny a živočichové. Oba dva se poté usadili na hoře Olympu, kde Ofión rozzlobil Eurynomé tvrzením, že celý svět je jeho dílem. Ta mu poté vykopla zuby, poranila ho patou na hlavě a zahнала do temných děr pod zemí.

Když si stručný obsah báje přečteme, nevidíme na ní nic zajímavého, natož abychom si uvědomili, že příběh Pelasgů, tedy těch, kteří se zrodili ze zubů hada Ofióna, zasahuje dokonce až před vznik vesmíru, to znamená před období tzv. velkého třesku. Právě z tohoto důvodu je báje nesmírně významná. Proto se na ni podíváme podrobněji.

Prabohyně Eurynomé se zrodila v Chaosu, kdy nebylo nikde nic. Oddělila od sebe vzduchem vody Chaosu. Vzduch je spolu s ohněm jednou ze dvou složek vzařovací (jangové čchi) složky prasy, voda zase spolu se zemí, druhé složky vzařovací (jinové čchi). Tančila mezi vzduchem a vodami od severu k jihu značí, že se otáčela v přímce. Vytvořený vír posiluje tím, že jej hněte svými rukama, čímž vytváří hada Ofióna. Společnými silami tvoří pravejce. Prabohyni vidíme v tomto bájném podání jako ženský, hada zase jako mužský princip. Až potud hovoří báje o tom, co se stalo ještě před puknutím pravejce na dvě poloviny, čili před tzv. velkým třeskem. To znamená, že Pelasgové nám nabízejí v samé podstatě cosi podobného

monádě – čínskému grafickému znázornění opakovaného vznikání a zanikání vesmíru, jehož základem je energetický vír. To ostatní už známe v celé řadě velmi podobných bájí, těmi jsou Řekové proslaveni. Ke slovu se např. dostává holubice, ve kterou se prabohyně Euronymé proměňuje, aby po stvoření světa „odkopla“ hada Ofióna do podzemních jeskyní, a rozdělila vládu nad zemí obrům Titánům.

Přesuňme se z Evropy do Asie, možná až o několik tisíciletí dříve, kde je hinduistický prabůh Bráhma bohem Stvořitelem. Je to právě on, kdo taktéž rozbije zlaté vejce plovoucí v pravěkých vesmírných vodách, které „plodí“ vejce samy od sebe. Na počátku každého vesmírného cyklu vejce rozbije. Lingapurána přisuzuje stvoření uvnitř vejce oboupohlavnímu bohovi Šivovi. Vejce je počato, když do své ženské poloviny vkládá vlastní semeno. Teprve potom přijde chvíle Bráhmy. Ten určí, kdy nastane čas rozbít vejce. Ani Slovanům nechybí v bájích o stvoření světa vejce, ovšem ne vejce jen tak obyčejné. Je to vejce zlaté. Více nám napoví Kniga Koljady (Knihy koled – bájných pověstí):

*Slunce vyšlo z Jeho tváře,
Měsíc z Jeho hrudě,
Světlé hvězdy z Jeho očí,
Jasně obzory z Jeho obočí,
Temné noci z Jeho myšlenek,
Bujné větry z Jeho dechu*

Podobně jako celá řada starobyklých společenství celého světa neměli ani Slované velmi dlouho písmo. V těchto společenstvích se „paměť rodu“ předávala ústně z pokolení na pokolení, podobně jako v celé řadě dalších (v Evropě připomínám např. keltské bardy. Byli to právě oni,

kdo byli živými kronikami svých rodových společenství). Kromě veršovaných eposů (koled) a bájí měli též z paměti naučené kroniky. Podobně to platilo pro Slované. Takovým eposem je také jedna ze slovanských kosmologických bájí. Její stručný obsah je v podstatě stejný jako u celé řady podobných celého světa: *Na počátku Věku byla tma tmoucí. V ní se vyskytovalo zlaté Vejce, ve kterém přebýval Rod. Silou lásky zrodil (zrození je odvozeno od pojmenování praboha Roda) bohyni matku Ladu a zevnitř rozbil zlaté Vejce. Vznikl bezpočet hvězdných světů, stejně jako náš. Slunce, které vyšlo z Rodovy tváře, posadil do zlatého lože a Měsíc do stříbrného. Potom Rod vypustil ze svých úst dech, z kterého se zrodil bůh Svarog – Nebeský otec a pták. Ten ukončil stvoření světa. Stal se hospodářem Země, vladkou Nebeského carství. Potom rozestavil po světě dvanáct obrovských sloupů, které podpíraly nebesa. Svarog se stává bohem otcem.*

Snad jednou přijdeme na to, proč právě 12 možná energetických sloupů (prasíly) podpírá nebesa. Tak je najdeme v jednom z mýtů od velmi vzdálených amazonských indiánů. Podle nich bylo viditelné a neviditelné rozděleno do šesti úrovní. Ve středu je země, nad ní je nebe živých, pod ní je podsvětí mrtvých. Jsou čtyři zeměpisné směry: sever, jih, východ a západ. K tomu dva další. Jeden směřuje vzhůru a druhý dolů. Země má šest východů. Ty opět nese 12 sloupů. Zemský povrch stvořila prašamanka. Připomeňme si ještě, že také vysněný Jeruzalém ve Zjevení Jana evangelisty má 12 bran, známe 12 apoštolů, 12 měsíců, den a noc mají 2x12 hodin. Nebo třeba na obvodu svatováclavské koruny, představující v půdorysu kříž v kruhu, vytvořené podle návrhů císaře a krále Karla IV. je také 12 kamenů.

Odpoutejme se od čísla 12 a podívejme se do pradávného času, kdy slovanský prabůh dokončuje planetu Zemi: *Rod vytvořil vody velkého moře, ze kterého vystoupila na hladinu Zemská kachna (černobílý kačer hohol, pozn. autora), která porodila mnoho bohů a démonů. Rod vytvořil i krávu Zemun a kozu Sedun, z jejich vemen se rozlilo mléko, z jehož kapek se zrodily hvězdy. Z másla vytvořil Rod Matičku Zemi. Potom Rod vytvořil kámen bytí – Alatyř (srovnej: prvotní prapahorek a želva, či vzdáleněji řecký Pupek světa, nebo čínská Říše středu), který byl středem světa, a vhodil ho do moře.*

Dříve než se opět porozhlédneme po okolním světě, nahlédneme do prvního slovanského překladu Byzantské kroniky Jana Maladase. Opatřil ho totiž poznámkami, ve kterých srovnává řecké, egyptské a slovanské bohy. Tam mimo jiné tvrdí, že bůh Svarog nebyl jen tak obyčejným bohem: *Po smrti Hefaista, kterého také Svarogem nazývají, panoval Egyptanům syn jeho Slunce (Helios), kterého nazývají také Dažbog... Jak říká básník Homér o něm, že Dažbog obvinil Afroditu z cizoložství s Áresem... Po smrti pak Dažboga, syna Svaroga, panoval Egyptanům Sosis.*

Čínské mýty vyprávějí o tom, že kdysi dávno, když Nebe a Země ještě byly spojeny, vypadal vesmír jako velké temné vejce. V tom vejci se zrodil Pchan-ku, obr, praotec lidstva. Spal tam 18 tisíc let, pak se probudil, rozzlobil, popadl svou sekeru a vejce rozťal na dvě poloviny. Lehké prvky jang se vznesly a stalo se z nich Nebe, těžké jin klesly a staly se Zemí. Ale Pchan-ku se bál, aby se znovu nespojily a zůstal mezi nimi stát. Nebe a Země se od sebe vzdalovaly, ale on mezi nimi stále stál jako sloup. Dalších 18 tisíc let se natahoval a zvětšoval, až dorostl výšky 90 tisíc li (5850 km; li = cca 650 m).

Když se Nebe a Země na svých místech zpevnily, upokojil se. Konečně si mohl odpočinout. Rozprostřel své dlouhatánské tělo po Zemi a nakonec usnul a zemřel. S jeho tělem se staly velké změny. Z pravého oka se stalo Slunce, z levého Měsíc, z hlavy se vytvořila posvátná skála, z vlasů velehory světa. Z čela se stal vrch Pu-čou, který brání Nebi a Zemi ve vzájemném spojení. Pchan-kuovo tělo a krev se proměnilo v řeky a moře, jeho chlupy ve stromy a trávu.

Z jeho slz pramenila Chuang-che – Žlutá řeka a Jang-c – Velká řeka. Z obrova hlasu vznikl hrom, jeho dech se stal větrem a pohled bleskem. Pchan-ku je počátkem světa a života. Je předkem 18 tisíc vodních, pozemských a vzdušných bytostí, je jednotou protikladů prasíly čchi jang a jin.

Jistě stojí za povšimnutí, že také podobná čínská pověst hovoří o tom, jak „něco“ bylo rozsekáno na dvě poloviny, a že tělo boha bylo použito k dalším účelům. **Báje také popisuje rozpinání vesmíru (sloup, had s dračí hlavou; více viz Magická prasíla a Hledání prasíly).** Tato další pověst nám povídá ještě něco navíc: že kosmické vejce ještě také rostlo, tedy ještě dříve než puklo. Celá báje končila také tím, že Pchan-ku „s dračí hlavou a hadím tělem“ je vlastně ve všem: *Podle nejstarších čínských mýtů o stvoření světa existovalo na samém počátku v oceánu chaosu kosmické vejce a v tom vejci kosmický trpaslík Pchan-ku s dračí hlavou a hadím tělem. Vejce s ním rostlo každý den o jednu stopu. Když uplynulo 18 tisíc let, vejce puklo a rozdělilo se na dvě části, na horní, lehkou a světlou (na jang – mužskou, vyzařovací) a na dolní, těžkou a tmavou (jin – ženskou, vzařovací). Tak vzniklo nebe a země.*

Velmi podobně je popisováno stvoření člověka v Blízko- a Středovýchodních eposech a bájích. Dokonce by se zdálo, že logičtější způsobem než „božské“ rozmnožování v rámci rodiny – božským incestem tak, jak to násilně předkládá bible. A to „jenom“ proto, aby byla zachována tisíciletá bájná tradice dvou opačných polarit prasíly. Mužské vesmírné v zastoupení svatého otce a ženské pozemské, především v zastoupení Panny Marie. Méně násilný výklad má svého předchůdce v Egyptě, kde tělo jejího otce mělo být ovládnuto hvězdnou bytostí, když matka královny Hatšepsut otěhotněla. Daleko prozaičtěji se o incestech s „božskými“ bytostmi vyjadřuje starozákonní prorok Henoch. Ale vraťme se opět do starověké báje Číny:

*Všemohoucí bohyně Nü-wa se cítila osamělá, protože na světě nebyli lidé. Proto si sedla pod velký vrch a přemýšlela. Pak šla, nabrala si trochu hlíny, přidala vodu, uhnětlá malou figurku a položila ji na zem. Postavička, když se dotkla země, ožila. Bohyně utvořila člověka podle sebe, jen tělo měl malé. Nü-wa byla se svým výtvořem spokojená a proto ve svém díle pokračovala, pracovala celé dny, ale pořád bylo lidí málo, zaplnit celou zemi se jí nedařilo. Přemýšlela, jak by svou práci zrychlila. Nakonec vstala, vzala suchou liánu, namočila ji v řece a začala se s ní rozhánět. A odevšad, kam dopadla kapka vody, vyskočil malý človíček. Bohyně si tak nesmírně ulehčila práci, ale vyskytl se další problém. Nü-wa musela myslet na to, že lidé umírají. Bude potřeba mrtvé zase nahradit, to je pro ni nekonečná práce. Pořád tedy přemýšlela, jak by mohl lidský život pokračovat jako řeka, která sice na jednom konci umírá, ale na druhém se opět znovu rodí. Při pohledu na řeku ji napadlo, že **plodivou činností protikladů jin-jang** mohou uskutečňovat sami lidé. A tak určila, že muž a žena budou žít spolu, sami budou počínat, rodit a vychovávat svoje potomky. Od té doby život na zemi pokračuje z pokolení na pokolení jako řeka. Zde se kupodivu objevuje stejná informace jako v židovských pověstech z pravěku, kde se praví, že se první lidé nemohli rozmnožovat.*

Kdyby bylo v této báji sebevíc nesmyslných výmyslů, vyváží ji čtyři slova: plodivá činnost protikladů jin-jang (obou opačných složek prasíly – čchi). Neboť právě tímto způsobem nám autoři báje představují samu podstatu života: proudění energie-prasíly lidským tělem. Jenom čtyři slova se přihlašují k poznání podstaty života. Bohyně Nü-wa opravuje nebesa pomocí čtyř želvích nohou, jež podepírají nebeský krunýř. Čtyři bizoní nohy se objevují v indiánských pověstech, nohy želví či býčí zase v hinduistických. Nohy zřejmě symbolizují čtyři věky existence lidstva. Podívejme se, jak si v nich „stojí“ býk. Nejstarší z věků je krta nebo satja. Je nejdokonalejším ze všech věků. Trval 4800 božských let, přičemž božský rok má délku tří set lidských let. Jeho kosmický čas představuje býk stojící pevně na čtyřech nohách. V dalším

kratším věku tréta (3600 božských let) stojí býk na třech nohách. Také třetí věk dvápara je o 1200 božských let kratší. Býk stojí pouze na dvou nohách. Kali je současný čtvrtý a poslední věk lidstva trvající pouhých 1200 let. Zároveň platí, že se každým jedním věkem snižuje morální hodnota a zrychluje vývoj lidstva. Čtyři věky lidstva napovídají, odkud že se berou znalosti o energetické podstatě, stejně jako o opakované (cyklické) obnově hmotného vesmíru.

Vraťme se opět do Číny, k bohyni pojmenované Nü-wa. V dalším pokračování báje je popisována katastrofa způsobená bohy dvou opačných složek prasíly. Je to doba ledová, kterou měl na svědomí bůh ohně (a vzduchu) Ču-žung, a povodeň, jíž způsobil bůh vod (země) Kung-kung. Zemi zachraňuje bohyně Nü-wa: *Jednoho dne se mezi bohem vod Kung-kungem a bohem ohně Ču-žungem strhla rvačka. V urputném zápase narazili na horu Pu-čou, která podpírala Nebe. Hora se rozlomila, nastalo zemetřesení a polovina Nebes se rozpadla, v obloze byla velká temná díra. Na Zemi se udělaly pukliny, propasti a prolákliny, nastala povodeň, vlny zaplavily souš až po nebesa a sama Země se proměnila v oceán. Nastal hlad a chlad, jako by přicházel konec světa. Nü-wa byla zarmoucená neštěstím, které ohrožovalo její dílo. Pustila se do opravy, z řek vybrala kameny, vykřesala oheň, kameny roztavila na lepivou maltu a hroznou díru v Nebi začala zazdívat. Když byla hotova, měla přece strach, jen aby se něco podobného neopakovalo. Rozhodla se, že Nebe podepře důkladněji. Zabíla velkou želvu, její nohy změnila na čtyři nebeské sloupy, které Nebe podpírají. Na Zemi udělala pořádek, vyhnala divou zvěř a dravé ptáky, zabíla i černého draka, který ubližoval lidem. Zůstalo nebezpečí povodní. Nü-wa si i s tímto nebezpečím poradila. Nanosila hromady trtiny, spálila ji, popel shrabala na hromadu a vystavěla obrovskou hráz, kterou přivaly vod zastavila. Byla však po vši té dřině moc unavená, cítila, že si musí odpočinout. Ale únava se pozvolna začala měnit ve smrt. I ona po smrti získala různé podoby, ale nakonec na voze boha hromu, který táhl vodní drak, odcestovala nad oblaka, až do nejvyšších Devátých nebes. V tichu a klidu, jako stará poutnice, žije Nü-wa na Nebesích a nikdy se nevychloubá svými zásluhami.*

Pro všechna prastará lidská společenství vnímající působení obou složek prasíly, byl podřízený vztah k ní jednotným, základním a určujícím prvkem. Proto se všechno jejich konání odvíjelo právě od prasíly. Z tohoto pohledu je ve všech rodových společenstvích pravěku a kulturách starověku známo nepřeborné množství různých způsobů využívání poznatků souvisejících s prasílou. V tomto směru se dochoval bezpočet hmotných i nehmotných výpočtů různého druhu, tedy i takových, ke kterým se horko těžko dopracovává současná věda.

V mnoha dalších mýtech o stvoření dochází k přechodu od chaosu k řádu prostřednictvím oddělení nebe a země. Kosmogonické představy, jako například kosmické vejce nebo pramoře mléka, se znovu objevují v alchymistickém Opusu jako filozofické vejce, nebo aqua permanens či prima materia, představující stvořitelské dílo Boha v pozemském světě. Proti tomu nelze nic namítat, tedy alespoň do doby, kdy bude objevena hmotná dynamika vesmíru působená prouděním prasíly. Všechny vědecké pokusy vysvětlovat cosi nepoznaného bez jeho energetické elektromagnetické podstaty, lze proto zařadit do kategorie science fiction. Za všechny představím myšlenku švýcarského myslitele Carla Gustava Junga, jenž se tváří zasvěceně: *Prvotní stav hmoty, prima materia, massa confusa, nebo massa informis, odpovídá chaosu, který je těhotný semenem života, nebo je prostoupen jiskrami světla – scintillae či lumen alchymistů. V nich je obsažena nová forma hmoty, která odpovídá čistým formám platónských idejí a tím archetypům nevědomí.* Velmi zmatená představa, kde vědomý živý chaos odpovídající představám světla alchymistů je srovnáván s Platónovými dialogy uznávajícími nesmrtelnost duše; proto prý také pravzory nevědomí. Obecně se tvrdí, že C. G. Jung na základě pojmu scintillae (jiskry) v chaosu vytvořil představu o nevědomí jako o znásobeném vědomí.

Řekl bych, že v tom ničem, co C. G. Jung představuje, opíraje se o řeckého učitele, matematika a filozofa Platóna, jenž se vlastním jménem jmenoval Aristoklés (řecky Πλάτων, 427 př. n. l. – 347 př. n. l.), lítá jak „nudle v bandě“.

Nahlédneme raději do starých bájných odkazů, jejichž stáří se počítá na tisíciletí. V nich se totiž dozvíme něco skutečně rozumného, i když někdy dosti zaobaleně, ba přímo tajemně. V indických Upanišádách, pocházejících z 13. století př. Kr., se vypráví o „jiskrách života“ (duších) vstupujících do každé bytosti. Těch několik málo vět, které vzápětí ocituji, má hlavu a patu. Nejde proto o nesmysly, ale spíše o víceméně zasvěcené vyznání. Namísto dvou složek prasíly (prány, čchi), kdy bez jedné nemůže být druhá, opačná, se nám představuje „jedno bez druhého“, kosmické vejce nepukne, ale „vypustí vesmír“. Bytí či Ono (prasíla), které je „podstatou všech věcí“, proto také „vstoupí do každé bytosti“ (zde je porušen logický slovosled). O prasíle se dozvíme totéž, co brahman otec Světa-Kétu vypráví svému stejnojmennému synovi: *Na počátku bylo pouze Bytí – samotné, jedno, bez druhého. Ono, jedno, si pomyslelo: Necht' se stanu mnohým, necht' se rozrostu. Tak ze sebe vypustilo vesmír. A když ze sebe vypustilo vesmír, vstoupilo do každé bytosti. Všechno, co je, má své Já v něm samotném. Ono je jemnou podstatou všech věcí. Ono je pravda. Ono je Já. A to, Světa-Kétu, to jsi ty.* (Upanišady, Praha 1990, str. 70). V těchto několika větách se začíná vytrácet fyzikální podstata prasíly (prány), která je „jemnou podstatou všech věcí“. V této zdánlivě mudrcké vyprávěnce se fyzikální podstata vesmíru vytrácí. Kosmické vejce je vynecháno a výklad je zamlžen slovy „ono“ a „jedno bez druhého“. Domnívám se, že syn vypravěče z tohoto výkladu moc moudrosti nepochytil, pokud už něco nevěděl o brahmanu a práně, aspoň tak, jak o nich vyprávějí nejstarší hinduistické báje.

Kosmogonické mýty mnoha národů hovoří o různých kulovitých předmětech, ze kterých vesmír vznikl (vejce, piniová šiška, kokosový ořech, atd.), ve kterých byl uvězněn nějaký bůh, nejčastěji pozdější pán a vládce našeho vesmíru, stvořitel dalších vesmírných těles i jiných bytostí. Tak např. Číňané popisovali vesmír jako vejce postavené na špičku, v němž uprostřed stál obr Pan-ku, který během nějaké doby povyrosl, skořápka vejce praskla a nebe se tak stále oddaluje od Země. Také předek polynéských bohů Ta'aroa, seděl v obalu, jak říká pověst, sám v temnotě od věčných časů. Obal se jako vejce otáčel nekonečným prostorem, kde ještě nebylo nebe, Země, Slunce, Měsíc, dokonce ani hvězdy. Temné a neprůhledné bylo všechno. Ta'aroa protrhl obal, vyplul do prázdnoty a stvořil Svět (rozumí se vesmír).

V Jižní Americe na úpatí Sierry Nevady v Kolumbii žil kdysi kmen Indiánů Kogi, který Španělé v 16. století téměř vyhubili. Kogiové prý chápali kosmos ve tvaru vejčitého útvaru, a proto si stavěli i své příbytky ve tvaru vejce. Sluší se připomenout, že středem vejce v jeho podélné ose proudí energie od silnějšího konce ke slabšímu.

Některé pohanské obřady a obyčeje jsou zapomenuty, jiné se v poněkud pozměněné podobě dochovaly dodnes. Klasickým příkladem je celoslovanský pohanský obřad, kdy se kromě vynášení bohyně smrti Morany (nebo jenom Smrtky), uctívala také vejce, jež se nám s odstupem času proměnila na kraslice. Protože se obřad vynášení Morany a obyčej (oslava vajec) křesťanství nezadařilo vymýtit, je s ním duchovně propojen. Také dnešní křesťanské Velikonoce jsou oslavou smrti a života, neboť připomínají ukřižování a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Poněvadž se přesně neví, kdy se tento příběh udál, jsou tyto svátky pohyblivé. Ví se prý pouze to, že ukřižování bylo provedeno týden po prvním jarním úplňku, a tak máme Velikonoční svátky (připomínající smrt a znovuzrození Ježíše Krista) spojené s pohanskou oslavou „velké noci“, konanou o tzv. „smrtné neděli“, což bývalo 14 dní před Velkou nocí (jarní rovnodennosti – kolem 20. března). I když katolická církev učinila mnohé, aby se na tisícileté

pohanské obřady zapomnělo, přesto se ještě další starobylé pohanské obyčeje stále udržují. Vejce posvěcují v kostelích jak pravoslavní popové, tak dokonce katoličtí kněží v Polsku.

Možná by stálo za to zamyslet se nad tím, proč je oslava jarního slunovratu tak hluboce zakořeněna do života. Daleko více než další pohanská oslava, nazývaná křesťanstvím letnice, což jsou Svatodušní svátky, konané 50 dní po Velikonocích a 10 dnů po Nanebevstoupení Páně. V židovství, od kterého jsou údajně odvozeny, se svátky vztahují k předání Zákona na Sinaji, zatímco křesťané si připomínají seslání Ducha svatého na apoštoly po Ježíšově zmrtvýchvstání. Méně známé jsou pohanské obyčeje spojované katolickým křesťanstvím s letnicemi. Připomíná je Kosmas, když roku 1092 o knížeti Břetislavovi píše: *...vyháněl ze země čarodějníky, věšce a pohanské hadače*. Dále se o knížeti zmiňuje v tom smyslu, že se snažil vykořenit: *...obyčeje pověrečné, které vesničané, posud polou pohané, o Letnicích v outerý nebo ve středu zachovávali, přinášejíce dárky ke studánkám, oběti zabíjeli a zlým duchům obětovali...*

Oslavou letnic se dostáváme k dalšímu významnému astronomickému úkazu – letnímu slunovratu, jehož oslava přetrvává v pobaltských státech dodnes (více Zpověď Druida a Magická prasíla). Také letní slunovrat, podobně jako pohanské uctívání jarní rovnodennosti (Velikonoční svátky), je významným astronomickým připomenutím prasíly, jež je s Moranou dokonce propojeno náhrdelníkem. Není to náhrdelník ledajaký, je ze šnečích ulit, se kterými se dostáváme do Indie, a to až několik tisíc let zpět.

Jedním z hlavních atributů indického boha Višny, jednoho ze tří základních hinduistických bohů, je totiž amonit, což je ulita vyhyňulého zkamenělého hlavonožce amonita. S ním se dostáváme do starověkého Egypta ke králi bohů Amonovi (překládáno jako „Skrytý“, „Nespatřitelný“ nebo „Neviditelný“). Ten je představován beranem, jenž má stočené rohy podobně jako ulity hlavonožců – amonitů. Ať jde o stáčené ulity amonitů nebo beraní rohy, vždy jde o zástupný symbol vířivé energie-prasíly, pojmenované hinduisticky prána, nebo egyptsky kaba.

Teď už nám pouze zbývá připomenout, že při Poslední večeři Páně byl „obětován“ beránek, nazývaný Agnus dei – beránek boží, jenž má snímat všechny hříchy světa. Je to právě beránek, který je jako další spojován s křesťanskými Velikonočními svátky. Nyní je obvykle podáván k jídlu jako zákusek, neboť bývá z piškotového těsta. Měl by také on se svými růžky být připomínkou prasíly?

Velikonoční svátky, jimž předchází masopustní veselí, nejsou jen odkazem na „kosmické zlaté vejce“ nebo na pohanskou bohyni, ale vzdáleně také na obě opačné složky prasíly. To připomíná pondělní pomlázkové prohánění (pomladění) děvčat, spolu s děvčaty polévajícími následující den chlapce vodou. Toto spojení dvou opačných složek prasíly se může zdát poněkud násilné až fantastické. To ovšem neplatí ve spojení s obřadem vynášení bohyně Morany „ze vsí“, což dokládá její upálení a následné utopení (shoením ze skály nebo z mostu), kde se nám právě takto představují obě opačné složky prasíly. Těmi jsou oheň za vyzařovací a voda za vzařovací složku prasíly. Prostě v tomto dvouobřadu se podvackrát důkladně zbavujeme bohyně smrti Morany, když ji ještě někde ve vodě kamenujeme, abychom vzápětí přivítali další slovanskou bohyni Vesnu. Jak nám tento příběh dramaticky popisuje Alois Jirásek ve Starých pověstech českých: *V ten čas sněhů a ledu, dlouhých soumraků a nocí vládla Mořena, až bůh Slunce počal děle, vlídněji a tepleji hleděti na tvář země. I rozbíhala se vodou ledová pouta; veselili se po všech dědinách, po všem plemeni. Za zpěvu brali se k vodám, k volným potokům, řekám, házeli do nich obraz zimy a smrti a radostným hlaholem vítali Vesnu, líbeznou bohyni jara.*

Obřady nebo slavnosti starobyklých společenství se vždy odvíjely od životodárné energie-prasíly. Opakovaně se konaly na předem vybraných vyzařovacích místech dobíjejících lidský organismus. Toto poznání je zcela zapomenuto, přestože na ně poukazuje řada citlivců celého světa. To však mafiánská akademická spolčení neberou do úvahy, což je přímo zločin, konaný na současném civilizačně znehodnoceném lidstvu. Především proto, že se snižuje odolnost proti nemocem. Lidé častěji onemocní a dokonce také dříve umírají, což už bylo dokonce mnoha studiemi prokázáno, někdy i ve spolupráci s lékaři.

Je to právě prasíla, kterou starobylé kultury celého světa uvádějí pod různým pojmenováním, a která je všudypřítomným prvkem, prostupujícím v určité struktuře celý námi poznáný vesmír. Prasíla prostupuje jak neživou, tak živou přírodou, prostě celou planetou, a to v určité struktuře, v živých organismech pak složitěji. Je to právě prasíla, jejíž dvě opačné působící složky (mužská vyzařovací a ženská vzařovací) se stávají základem skutečné takzvané dualistické, tedy „vaječné“, filozofie. Je to právě prasíla prostupující v energetických liniích (dračími žilami) zemským povrchem. Je to právě prasíla prostupující poněkud složitěji energetickými drahami v lidském těle. Je to právě prasíla, kterou vnímali v pradávných dobách všichni lidé. Je to právě prasíla, která vytváří slabé pulzující elektromagnetické pole, vnímané třeba žraloky; což bylo nezvratně prokázáno americkými biology z Floridy. Je to právě prasíla, která jako modro-červená nit prostupuje nejstarším světovým fenoménem – skutečně pravým šamanismem těch jedinců-šamanů, kteří jsou dodnes obdařeni nadstandardním vnímáním prasíly.

Je to právě prasíla, která je jednotným a základním prvkem určujícím bytí a nebytí všech živých společenství, tedy i lidských. Právě lidská společenství dokázala už před desítkami tisíc let proměňovat energii krajiny a lidského těla, neboť věděla, že vesmírná energie-prasíla je zabudována ve všem živém a neživém, to znamená ve všem, co je obklopovalo. Věděla, že energeticky vhodné životní prostředí jim dává základní předpoklad ke zdravému a dlouhému životu. Proto se všechno jejich konání od prasíly odvíjelo. To došlo až tak daleko, že si její hodnoty podle svých možností a potřeb různým způsobem upravovala, například menhiry či pyramidovými stavbami. Stejně jako u lidského těla, kde využívala pomoci různých přírodnin a předmětů.

Z poznáných fyzikálních vlastností obou opačných složek prasíly je známo nepřehledné množství různých způsobů, a sice od všech rodových společenství pravěku, kultur starověku, středověku a novověku, v Evropě pak až do přelomu 19. a 20. století. O tom všem se dochoval bezpočet hmotných i nehmotných výpovědí různého druhu. Celou řadu jsem jich představil ve svých předchozích knihách. Najdeme je třeba ve stavbách, či energetických amuletech, nebo jak už jsem zčásti zmínil také v této knize, v mýtech a bájích. Přesto se současná věda k „energetické podstatě života“, zakomponované do lidského těla a energetických staveb, vůbec nehlásí.